

# Η Θ Ε Σ Σ Α Λ Ι Α

ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ ΣΤΕΡΓΙΟΥ



Τὰ σκοινιά τραβιούνται, γιὰ νὰ ἀνοίξουν οἱ στῆλοι καὶ νὰ ξεμπλεχθῇ ὁ σκύλος.



— Ἄγά μου! δὲν γράφονται αὐτὰ τὰ λόγια τὰ τελευταῖα στὸ γράμμα.

— Πῶ ὦρέ! γκράψτο πῶς τὸ λέω ἐγὼ! Κατάλαβες;

— Καλὰ, καλὰ, ἀγά μου! θὰ στὸ γράψω. Μὴν θυμῶνης ἔτσι.

Ὁ δάσκαλος ἔγραψε τὸ γράμμα ὅπως ἀκριβῶς τὸ εἶπε ὁ ἀρβανίτης, καὶ λέει: — Τελείωσα ἀγά μου.

— Διάβασέ το, ὦρέ, πῶς τὸ γκραψες;

— «Στὸ ἀδελφό μου Φέζο πού εἶναι στὸ Πρεμέτι. σοῦ γκράφω ἐγὼ..... νὰ σὲ κεεεεζῶ!».

— Πῶ ὦρέ ντασκάλ' ἐφέντη! Πολὺ τὸ κέζω!

— Μά, ἀγά μου, ἐγὼ σοῦ εἶπα πῶς δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ γράψωμε αὐτό.

— Πῶ ὦρέ! εἶναι μεγάλο τὸ ἐσάπ (= λογαριασμός) κατέβασε λίγκο.

— Μά πῶς νὰ τὸ κατεβάσω ἀγά μου; Δέν γίνεται.

— Πῶ ὦρέ! ξεγκράψε καμπόσο σοῦ λέω.

— Μά δὲν ξεγράφεται, ἀγά μου, θὰ χαλάση τὸ γράμμα.

— Πῶ ὦρέ! πάρε τὸ πέννα καὶ κάντο γκρ-τσ, γκρ-τσ, γκρ-τσ, γκρ-τσ, γκρ-τσ.



Ὁ σκύλος ζαλισμένος ἀπὸ τὸ στριφογύρισμα ἀδυνατεῖ νὰ βαδίση μέ εὐχέρεια.



Χρυσостаχάτη μου θεά, γεννηματοσπαρμένη,  
ἐκεῖ πού τ' ἄγριο ἀκούγεται τοῦ Δία ἀστροπελέκι  
κατάρραχα τοῦ Ὀλύμπου σου νὰ σκούζη. Ἐκεῖ τοῦ  
[Ἡφαίστου  
τ' ὄριο καμίνι πού κασμὰ κι' ἀλέτρι γοργοψήνει.



— Ἀψὺς, θεριός, πυκνόφρυδος τὶς πλάτες του γυρνάει  
καὶ τῆς Ἥπειρου τὰ βουνά, ὁ ψαροτρίχης Πίνδος  
κι' ἡ γέρικὴ του ἡ κορυφὴ χρυσοστεφανωμένη  
γυρνάει καὶ καθρεφτίζεται μὲς στὰ σπαρτά σου ἀκέρια.  
Τὶς δίπλες τῆς φλοκάτης σου σιγοζαρώνει ὁ δόλιος  
μὴ λάχει οἱ φτεροῦδες του καθὼς γεροσαλεύει  
λερώσουν τὸ πλουμιδιστὸ φουστάνι τς' ἀρχοντιάς σου.  
Κρυφοσταλάζει ἀπ' τὴν καρδιά τοῦ γέροντα βοτάνι  
ὁ χόχλος ἀπ' τὰ γάργαυρα νερά πού σοῦ δροσίζουν  
τὰ στήθια τὰ παρθενικά, τὰ καρπωμένα στήθια.  
Ἄστράφτει ἀκέριος καὶ βροντᾷ καὶ σκούζει ἀπ'  
τὸ κακό του,  
σὰ χέρι ἐχθροῦ ξεπλανευτῆ σαλέψη τὴν ποδιά σου.



— Σιγαλορέει ὁ Σαλαμπριάς, τ' ἀδέρφι τ' Ἀχελῶου,  
γαλάζιος σὰν τὰ μάτια σου, γλυκός σὰν τὴν πνοή σου,  
κρυφὸ στολίδι ἀτίμητο στὴ λυγερὴ σου μέση.



— Πές μου, καλὴ μου, τὴ Λαμπρή, σὰν ποῦ νὰ παραγγέλνης  
τ' ἀξόμπλιαστα σεγγούνια σου, σὰν ποῦ τ' ἀσημικά σου;  
Ποιά εἶναι ἡ κεντήστρα ἡ ζηλευτῆ, πού στὴν πολλὴ της  
βιάση  
τρυπάει τὸ δαχτυλίδι της μὲ τὴ χρυσὴ βελόνα  
καὶ σοῦ ματώνει ταιριαστά τὰ πράσινα λειβάδια  
μὲ χίλια δυὸ τριαντάφυλλα, μὲ χίλια δυὸ λουλούδια;  
Ποιά χρυσοχέρα σοῦ κεντᾷ τὰ πλουμιστὰ προικιά σου,  
τὴν ἀνοιξὴ ὀλοπράσινα, κι' ὀλόχρυσα τὸ θέρος;  
Πές μου, μὲ τί τὰ χεῖλια σου τὸν τρυγητὴ μοῦ βάφεις  
κι' ὅποιος φιλήσει τα μεθᾷ κι' ὅποιος τὰ ἰδῆ μαραίνει;



— Πριχοῦ τ' ἀπόι τῆς αὐγῆς τὴν καταχνιά σκορπίσει  
γαλαζογνέφει ἀπὸ τὴ γῆ κι' ἀνάγγιχτο μαγνάδι,  
μουντὸ ἀπ' τὴν ἀλαργάδα του, τοῦ Πήλιου ξεχωρίζουν  
σκαρφαλωμένα, ντροπαλὰ τὰ κάτασπρα χωριά του  
χωμένα στοὺς ἐλιῶνες του καὶ στὰ καρπόκλαρά του.



— Βαθειὰ - βαθειὰ στὸ πέλαγο, κύματα καὶ οὐράνια  
γλυκοφιλιοῦνται ταιριαστά κι' ἀπ' τὸ γλυκό τους στόμα  
σκάει ματωμένος, ὄλο ἀφρούς, σιγά-σιγά ἕνας ἥλιος.  
Ψηλά στοῦ Μετεώρου σου τοὺς βράχους, πού καμπάνα  
βραδὺ καὶ τάχυν, ἀκούγεται στὸ θόλο τ' οὐρανοῦ σου,  
ἀνέβασέ με μιά βολὰ πιστὸ προσκυνητῆ σου,  
νὰ σύρω βλέμμα ἀχόρταγο στὸν ἄμορφο σου κάμπο,  
ν' ἀκούσω τὴν Ἀνάστασι, τὸν ἀλαφρό σου ὕπνο,  
νὰ πέσω καὶ νὰ πλαγιαστῶ, στὰ στήθια τὰ πλατιά σου,  
μικρὸς σπουργίτης ταπεινός, πανώρια Θεσσαλία.